

Peeping Tom deelt sardonische speldeprikjes uit aan de complexiteit van het moderne leven

'Moeder' voltrekt zich in filmische decors.

Foto Herman Sorgeloos

ALEXANDER HISKEMULLER

DANS

Moeder

Peeping Tom

Zomaar wat scènes uit de bewegingstheater voorstelling 'Moeder' van het Brusselse bewegingstheatergezelschap Peeping Tom: de koffiemachine in het familiemuseum blijkt een knus ingericht kamertje te herbergen, van waaruit de espresso via een navelstreng in de kopjes van de suppoosten vloeit. Schilderijen ontpoppen zich tot vulva's die de dochter des huizes als in een omgekeerde bevalling naar binnen willen slokken. Een bebloede verpleegster-aan-huis omvat haar zwangere buik met onmenselijk lange armen in een danse macabre. Pláátjes zijn het om naar te kijken; visueel heel erg goed en uitermate geestig, en soms behoorlijk macaber.

Stuk voor stuk lijken de losstaande scènes op verwrongen dromen of herinneringen, aaneengesmeed tot een parallel universum waar David Lynch een puntje aan kan zuigen. De filmische decors en ragfijne belichting versterken de vervreemding: als hyperrealistisch schilderijen waarvan op het tweede gezicht helemaal niets blijkt te

kloppen.

De scènes vormen tezamen een mozaïek van doorgeassocieerde echo's van de moederfiguur als de bron van leven. Moeder, het tweede deel van de trilogie die begon met 'Vader' (2014) en zal eindigen met 'Kinderen', barst dan ook van de referenties aan de levenscyclus. Terugkerende ademhalingsgeluiden jagen de handeling aan, zelfs in de vorm van een rocknummer ('Cry Baby') dat van een ijzelijke doodskreet in babygejank transformeert.

Het familiemuseum dat als overkoepelende plaats van handeling fungeert in Moeder, biedt ruimte aan meerdere vertrekken: een zaaltje met schilderijen ('Het bloedend hart', Maria-icoon) waar bezoekers vooral ná sluitingstijd lijken rond te banjereren, en een regiestudiootje annex rouwkamer achter glas. Hier is een oude vrouw bezig haar laatste adem uit te blazen, maar voor het gemak is ze wel al door haar familie in de kist gelegd. Later ligt er een reuzenbaby in een couveuse, die wel heel erg snel volwassen wordt, en waarmee de over-de-top bezorgde ouders tevergeefs contact proberen te maken. Het zijn sardonische speldeprikjes naar het moderne leven, dat steeds complexer en steeds minder 'moeder' wordt.

Water, als symbool voor de levensbron, komt in alle hoedanigheden voorbij, vooral om via de oren onze verbeelding te prikkelen: zo wordt een choreografie vanuit de 'regiekamer' voorzien van spettergeluiden. Het lijkt een waterballet, maar dan zonder een spatje nattigheid.

Dit is filmische suggestie waar Peeping Tom patent op heeft. Moeder lijkt meer op humor te focussen dan gebruikelijk, wat dan weer ten koste gaat van de suspense. De hypnotiserende kracht van de Peeping Tom-

verbeelding kruipt daardoor minder onder de huid. Maar dat dit topdanstheater is, staat buiten kijf.